

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Ἡ κεντρουέλλα τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου. Ἡ πήττα τοῦ σπα-
νου κι' ἡ πήττα τοῦ πρίγκηπος. Ἡ σκυλίτσα κιὰ τ' ἀρδένη.
Τὸ πεζικό κιὰ τὸ... πυρεβολικό. Τὸ μᾶθημα τῶν ἀρχαίων
Ἑλληνικῶν. Τὸ βυζαντινὸ ψάλλισμα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γιὰ τὴν ποιητικὴσά μας Ἀλεξάνδρα, τὴν ἀγαπημένην βασιλο-
πούλα που πέθανε πρόωγα σὲ ξένη γῆ καὶ τὴν ἔλαψε ἀλόκληρη ὁ
Ἑλληνικὸς λαὸς, διαγράφονται οἱ παλαιότεροι ἀνεκδοτοὶ. Παρα-
θέτουμε σήμερα μερικά ἀπ' αὐτά.

Μιά μέρα ἡ Ἀλεξάνδρα βρισκόταν στὸν περίβολο τῶν ἀνακτόρων
τοῦ Ταυτοῦ μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς Γεώργιο, τὸν κατόπιν ἀριστοῦ
τῆς Κρήτης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνεβῆ σὲ μιὰ κούνα καὶ κοινοῦται.

Στὸ μεταξὺ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τραγοῦδοῦσ τοῦ γνωστοῦ εἰθιμοῦ τρα-
γοῦδι τοῦ ἀρχαίου εἶπε:

Τὴν πῆ—μορὴ τὴν πήττα πόραγε ὁ σπανός...

Ἐνῶ αὐτὴ ἔλεγε τὸ τραγοῦδι, ὁ Γεώρ-
γιος γέλασε ἀπ' τὴν κούνα κι' ἔπεσε κάτω.
Ἡ Ἀλεξάνδρα τότε πήγε κοντὰ τὸν νὰ
τὸν σηκώσει καὶ τοῦ εἶπε παρατηρητικῶς:
—Κι' ἐπὶ πήττα ἔφαγες, σὺν τὸ σπανό,
ἀλλὰ ἡ δική σου ἦταν ἀπὸ... ζῆστα!

Ἡ Ἀλεξάνδρα καθόταν κάποτε μὲσ' στὸν
ἀνεκταξιμὸ κήπο κι' ἀκούγε ἕνα ἀρδόνι ποὺ
κελαίδοσε.

Στὸ μεταξὺ ἄκουε ἀρχισὲ νὰ γαργῆλι ἡ
σούλα, ἡ ἀγαπημένη τῆς Ντάν, καὶ ἡ Ἀλε-
ξάνδρα, θέλοντας νὰ τὴ μάλωσῃ, τῆς εἶπε:
—Ἄγ, κομμένη, μὲ ζυλεῖσαι τοῦ ἀκάνο
τ' ἀρδόνια μου;...

Ἄλλοτε πάλι, ἡ Ἀλεξάνδρα ἦταν καθι-
σμένη στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα τῆς, ποὺ ἦ-
ταν γεμάτο ἀπὸ ὄπλα καὶ εἶδη κονταριῶν, καὶ
κοινοῦταξε ἀπ' τὸ παράθυρο μὲ τοὺς ἀδελ-
φοὺς τῆς ποὺ βρισκόνοισαν ἀπ' ἔξω.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ πρίγκηπος Γεώργιος εἶπε
στὸς ἀδελφοὺς τῶν:
—Τί λέτε, πάμε ὅλοι μας ἐδῶ κοντὰ
στὴ λιντοῦσα τοῦ κήπου;

—Πάμε, ἀλλὰ περὶ, ἀπάντησαν αὐτοί.
Κι' ἔτσι θέμασε ἀλόκληρο... περὶ...

Ἡραγίστε λοιπὸν, τοὺς φώναξε τότε
ἡ Ἀλεξάνδρα κι' ἐγὼ θὰ σὰς παρακολοῦθῶ
ἀπὸ δω ἀπ' τὸ... πυρεβολικό!

Μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ λέξη, ἡ βασιλο-
πούλα ἐνεσώσε τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα τῆς
ποῦταν γεμάτο ὄπλα.

Μιά μέρα ποὺ ἡ βασιλοπούλα ἔκανε μί-
θημα ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, ὁ καθηγητὴς τῆς
τῆς φέρσε γιὰ ἕνα ἐπιστολὴ κούνα τοῦ
συντακτικῶν. Ἡ πραγματῆσα ἄκουε δὲν τὸν
θεμάταν καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ ἐπιδοκίμα:

—Δισπαχὸς τὸν ἔγω ἔγραψα, γιατί τό-
ρα εἶμα ἀπ' ἀπορημένη ἀπ' τὴν καλλιτεχνι-
κὴ ἀξία τοῦ κομματιῶ ποὺ ἐφαρμότισμα!

Ἐνα προῖ πάλι, ἡ Ἀλεξάνδρα, κόνοντας τὸν περίβλο τῆς στὸ
Ταυτοῦ, συνάντησε μιὰ χορὴτῆσα, ντυμένη μὲ θωρία βιζαντινῆ φορε-
σιᾶ, ἡ ὁποία ἄκουε κοινοῦσε ἀπὸ γέλια τῆς ἕνα παιδί ποὺ φερόσε
μόναχα ἕνα κτοχιζὸ παιδικόμα.

—Βγάλε, κούρα μου, τὸ παιδικόμα! τῆς εἶπε ἡ Ἀλεξάνδρα. Νὰ
τοῦ φερῆσαι κι' αὐτανὸν γυμνὸ ἑλληνικῶν, τέτοια σὰν τὰ δικὰ σου.
Κι' ἡ χορὴτῆσα ἔσπευσε τὴν ἰδὴ μέρα νὰ κούνη τὸ χαιτὴ τῆς.

Μιά μέρα κοντὰ σὲ μιὰ βουθ, τῆς Ἀσκελαίας, ὁ διάκος τῆς Βασι-
λίσσης Ὀλγας συνομιλοῦσε γερμανικῶς μὲ ἕναν ἑσπακιστῆ.

Ἠλιὰ τους ἀπεκόνη ἡ Ἀλεξάνδρα, ἡ ὁποία, ἀκούγοντας τὸ τρα-
γοῦδι τῶν εἰθιμῶν τῆς φωνῆς, εἶπε ἐπὸν ἐπιδοκίμα:

—Τί μιλᾶτε αὐτὰ τὰ... μόνον γερμανικῶν καὶ δὲν ἀκούτε τὰ
λενὰ καὶ δρασιὰ ἑλληνικῶν τῶν εἰθιμῶν;

Κάποτε, ἀπὸ ἐπιλοῦσε ἡ λεπτογραφία στὸ
ναῖσο τοῦ Ταυτοῦ, ἡ Ἀλεξάνδρα πλησίασε τὸν
πατὰ καὶ τοῦ εἶπε:
—Μοὺ ἄρσε ἐξωκοιτικῶς ἡ τετραγονία, αἰδου-
μιότητα. Τὴν προσημὸ ἀπ' τὸ βυζαντινὸ ψάλλισμα.
—Γιατί, ἑπιδοκίμα;
—Γιατί τὸ βυζαντινὸ ψάλλισμα μοὺ θυμᾶται
ἀλλοθὲς ἡμέρες τοῦ βυζαντινοῦ!

—Δὸν Ζάμπε ντ' Ἀβύλα, πὲς μαζ πότε μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ
καὶ πότε γιὰ τελευταία μὲ τὴν Ἰωάννα, τὴν ἀσχημὸ τοῦ σεβαστοῦ
βασιλέου Φίλιππου;

Στὰ λόγια αὐτὰ, τὸ πρόσωπο τοῦ ἱπότη ἔγινε καταπόνητο ἀπ'
τὴν ὄρη καὶ τὰ μάτια του πέταξαν σπῆδες.

—Ἡ ἐρωτὴρ σὰς, ἀπάντησε, ἦνε προσβλητικὴ καὶ θὰ ἦμιον
πράστινος ἀν καταδεχόμενος νὰ σὰς ἀπαντήσω. Ἡ βασίλισσα εἶνε
ἀδύα καὶ ἀγνή! Ποιὲ δὲν εἶχε σέβασμα μὲτ' ἑτῆς.

Τότε ὁ Μέγας Ἱεροξέστασις ἔγινερε σὲ δὴν ἐπαινεῖται, οἱ ὁποῖο
διανόμισαν τὴ φωτιὰ ποῦκαρε γάτο ἀπ' τὴν ἐκαίδωσια.

Τὰ μάτια τοῦ νέου ἀρχισαν τότε νὰ σπινδροβολοῦν, ἡ γλῆθε
τοῦ μετώπου του νὰ ἐξοργίζονταν, τὰ νεφρὰ τοῦ προσώπου του νὰ
οπισθολοῦντα σπασμοδικᾶ.

Ὁ Λοιζέρο ξαναῆρε ἀμέσως τὸ χρονίον του κι' ἀρχισὲ νὰ ζο-
γραφεῖ ἕνα δεύτερο σάισμα τοῦ ἱπότη.

—Θ' ἀπαντήσε στὶς ἐρωτήσεις μας, ἡ ὄρη; ἀντήχησε πάλι ἡ
Ξερὴ καὶ ἐπόκησε φωνὴ τοῦ Ἱεροξέστατου.

—Καταρομένη νάμα ἡ γλῆσσα ποὺ ὁ ἀπαντοῦσε ἔστο καὶ μὴ λέξει
σιὰ λόγια σὰς! ἀποκριθῆκε ὁ ἱπότης, ἐνῶ ἔφαγγε τὰ χεῖλη του
καὶ κούταξε μπροστὰ τὸν μ' ἐξοργισμένα μάτια, συγκρατώντας μὲ
κροαγὴ ἄλγος.

Στὸ μεταξὺ αὐτοῦ, ὁ ζωγράφος εἶχε σκε-
δίσει καὶ γιὰ τρίτῃ φορὰ τὸν ἱπότη.

Ἐξαίμα ὁ νέος ἔδρασε ἕνα φοβερὸ μουγ-
χορῆ, ἔκλεισε σπασμοδικᾶ τὰ μάτια του
καὶ τινάζε πρὸς τὰ ἔπάνο τὸ πρόσωπο του,
ποὺ τὸ ἔβρεχαν κοντὲς σταλαγματιῶς ἰ-
δρωτός.

Ὁ Λοιζέρο δὲν ἔχασε οὔτε μιὰ γραμμὴ
ἀπ' τὴν ἐκφρασιὰ τοῦ προσώπου τοῦ δρατι-
σμένου ἱπότη, ποὺ ἄλλως διαρκῶς. Τὸ
χρονίον του πετοῖσε.

—Θ' ἀπαντήσε στὶς ἐρωτήσεις μας, Δὸν
Ζάμπε ντ' Ἀβύλα; ἐπανέλαβε ὁ Μέγας Ἱε-
ροξέστασις.

Ἄλλὰ ὁ νέος δὲν ἀποκρίνεται πειὰ, οὔτε
χρονιάζει, ἀρχίζει μόνον νὰ κροαγεῖ.
Ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου του φέρνει ἕνα φεβορὸ
γέλιο, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ τοῦ κρατηθῆ
ἀνθρώπος.

Ὁ Λοιζέρο στὸ μεταξὺ εἶχε τελειώσει
καὶ τὸ πέμπτο σάισμα του καὶ φοβάται μὴ
ποὺ ὁ βασανίζομενος πεθάνῃ γρήγορα.

Πραγματικᾶ, τὸ πρόσωπο τοῦ ἱπότη κού-
νει σιγὰ—σιγὰ τὴν ζωροῦτιτὰ του καὶ παρ-
νει ἕνα ὄζρο, πελιδνὸ χροῖμα, ἐπὶ τὰ παρα-
μορφωμένα ἀπ' τὸν πόνο χαρακτηριστικᾶ
τοῦ γίνοντα ἐντελὸς ἀγρόοισμα.

—Θ' ἀποκριθῆς, Δὸν Ζάμπε; ξαναροτᾶ ὁ
Ἱεροξέστασις, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Λοιζέρο
τελειώνει καὶ τὸ ἔκτο σάισμα του.

Ὁ ἱπότης ἀνορθώνει σιγὰ τὸ κεφάλι του,
μὲ τὰ μάτια διάνοχητα, σὲ σημεῖο ποὺ νὰ
φαινετα τ' ἀσπράδι τοῦς καὶ μὲ μὴν ὄρη
φαινόματος μύλων παρὰ ζωντανὸ ἀν-
θρώπου, τὰ χροαῖνε ἐπάνο στὸ φεβορὸ δι-
κασιτὴ καὶ λέει μὲ ἀθυμῆτη φωνή:

—Φίλιππε... κακοθῶγε... βστερ' ἀπὸ μιὰ
βρωμάδα... θὰ σοὺ ἀποκριθῶ... μπρὸς στὸ
θεό!...

Τὰ μάτια του ἔπειτα στροφονοῦζον, τὰ
χεῖλη του μένον ἀνοχητᾶ, τὸ κεφάλι του γέρονε στὸ πλά καὶ ὄλα
τὰ χαρακτηριστικᾶ του ἀπονεχρόνοια.

—Σβόσε τώρα τὴ φωτιὰ! διατάζει ὁ Μέγας Ἱεροξέστασις.

—Ἄ, τὸν ἀναθεματισμένο! φωνάζει συγχρόνως κι' ὁ ζωγράφος.
Πέθανε ἐπάνο στὸ ὄζρο κομῆται καὶ γάνο τόσα χροῖματα...

—Μὴν ἀνησυχεῖς, Λοιζέρο, λέει ἔξαίμα ὁ προσκοιδοφῶρος. Θὴ
πάως ἀλόκληρο τὸ ποσὸν γιὰ τὰ ὄζρο σέβασμα σου, τὰ ὁποῖα εἶνε
ποῦδ ἐπαρμημένα, ἀρκεῖ μόνον νὰ τὰ ἐπεξεργασθῆς...

Ἐστερα ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες, ὁ Λοιζέρο ἀποτελειώσει τὴ σειρὰ
τῶν ὄζρο σάιστων του, στὰ ὁποῖα ἔδρασε τραυματικὴ φησιτότητα καὶ
τὰ παρονοῖασε στὸ Φίλιππο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλήθησε μὲ μεγάλη προ-
θυμία.

Ὁ βασιλεὺς, παίρνοντας τὰ σάισμα αὐτὰ, τὰ χέρισε στὴ γυναίκα
του.

Κι' ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα διαδόθηκε σ' ὄλη τὴ γῶρα ὅτι ἡ βα-
σίλισσα Ἰωάννα παρεφρόνησε!...

Μιά βρωμάδα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἱπότη
Δὸν Ζάμπε, ἀγγελεῖλη κι' ὁ θάνατος τοῦ Φίλι-
που τοῦ Ὁραίου, γιὰ τὸν ὁποῖο λέγεται ὅτι πέ-
θανε ἀπὸ δηλητηρίασι.

Ὁποσοῖοιτε ἄκουε ἡ πρόφρασι τοῦ ἐτοιμοθα-
νάτου ἐπαλήθευσε, κι' αὐτὸ τὸ ἀπέδωσαν οἱ σύγ-
χρονοὶ του στὴν ἐνέργεια τῆς θείας δικαιοσύνης.

Ἡ Βασιλοπούλα Ἀλεξάνδρα

